

skuddet. Et Mindretal, bestaaende af Venstre, skriver i sin Betænkning angaaende dette Forhold, at man, altsaa under Forudsætning af, at dette Lovforslag vedtages, faar „Sikkerhed for, at Statens Tilskud til Sygekasserne vil blive forøget med ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig ud over de 150—200,000 Kr., hvormed Statstilskuddet normalt plejer at stige fra Aar til Aar“. Det vil sige, at dette Mindretal forudsætter en normal Stigning i Tilskuddet paa 150—200,000 Kr. aarlig, men den ærede Ordfører var netop inde paa, at man kun kunde ønske en normal Udvikling af denne Institution. Hvis man gaar til en bestemt Grænse, til et Maksimum for Statskassens Tilskud, selv om det kun er et Maksimum pr. Medlem, nærer jeg derfor nogen Ængstelse for, at man skal hindre den normale Udvikling, som jeg tror, alle Medlemmer uanset Partifarve kunde ønske Sygekasserne. Det forekommer mig altsaa, at der er en lille Inkonsekvens i den Stilling, Venstre her har taget, idet man ved at begrænse Statstilskuddet til et vist Maksimum vil kunne hindre den normale Udvikling, som vi alle ønsker. Jeg maa altsaa tage Afstand fra de af forskellige Mindretal stillede Ændringsforslag, som drejer sig som at fastsætte et vist Maksimum for Statstilskuddet.

I øvrigt skal jeg anbefale de Ændringsforslag, hvortil jeg er Medforslagsstiller. Jeg skal blot nævne, at naar jeg har givet min Tilslutning til de Ændringsforslag, som angaar Etablering af de saakaldte Fortsættelseskasser, er det først og fremmest, fordi man fra Bestyrelsen for Centralsygeforeningen har faaet en energisk Opfordring til at etablere denne Institution — altsaa af Mænd, som staar i det praktiske Arbejde, og endvidere af Sygekasseinspektøren, og derfor har jeg, uagtet dette Spørgsmaal ved en tidligere Lejlighed er udsendt af Folketinget og der derfor kunde ventes nogen Strid derom, ment at burde slutte mig til disse Ændringsforslag.

Rottbøll: Naar jeg har sluttet mig til Ændringsforslagene under Nr. 5 og 6, er det ud fra den Betragtning, jeg har gjort gældende ved tidligere Lejligheder under Forhandlingerne om denne Sag, at det forekommer mig, at Lovforslaget om anerkendte Sygekasser udelukkende er baseret paa at komme mindre bemidlede Personer til Hjælp, og at bemidlede Personer egentlig ikke har noget at gøre i disse Sygekasser. Det har været min Anskuelse, at i de anerkendte Sygekasser burde der i og for sig ikke findes det, man kalder bemidlede Per-

soner. Jeg har imidlertid indenfor Udvalget ikke haft nogen Tilslutning til et Forsøg, jeg har gjort paa at formulere et Ændringsforslag, som gik ud paa, at en Person, som i en kortere Aarrække, 2—3 Aar, havde maattet anses som bemidlet, definitivt gik ud af Sygekassen, ikke kunde være Medlem mere. Et saadant Forslag har ikke fundet Tilslutning fra nogen Side i Udvalget, og jeg har derfor sluttet mig til det af de i den Henseende fremsatte Forslag, som jeg fandt bedst, nemlig at overlade Sygekasserne selv at bestemme, om de overhovedet indenfor deres Mure vil have ogsaa bemidlede Personer. Jeg har kun villet gøre denne Bemærkning for at forklare min Tilslutning til de her stillede Ændringsforslag. I øvrigt kan jeg henholde mig til de Udtalelser, der af ærede Medlemmer er fremsatte til Begrundelse af forskellige Ændringsforslag, som jeg er med til at stille.

Endnu skal jeg kun gøre den Bemærkning, at for mig stiller det sig saaledes, at den Oprettelse af statskontrollerede Sygekasser eller Sygeforeninger, som etableres i Henhold til Lovforslagets § 34, forekommer mig uegnet. Det foreslaas i § 34, at en Sygeforening, der er grundet paa Medlemmernes gensidige Ansvar, kan underkaste sig Sygekasseinspektørens Kontrol og derved faa Prædikatet „statskontrolleret“. Saa vidt jeg husker, har Sygekasseinspektøren selv sagt, at en saadan Kontrol vilde være mulig for ham, og jeg tvivler naturligvis ikke om, at den i en vis Udstrækning kan finde Sted, men jeg tvivler rigtignok noget om, at den kan blive virkelig effektiv. Disse Sygekasser, som underkaster sig Sygekasseinspektørens Kontrol og derved efter Paragraffen faar Ret til Prædikatet statskontrollerede, har Ret til denne Kontrol, men nogen egentlig Pligt til at følge Sygekasseinspektørens Anvisninger har de ikke. Altsaa i det Øjeblik, de føler sig misfornøjede med de Anvisninger, han giver dem, kan de opheve dette Kontrolforhold og gaa deres egne Veje. Det forekommer mig, at en saadan Kontrol ikke kan kaldes virkelig effektiv, og det forekommer mig ogsaa, at man muligvis paa dette Omraade kunde trænge til en Lovgivning i det hele for Sygeforeninger, en Lovgivning maaske noget i Lighed med den, vi nu har for Livsforsikringsvirksomhed, og at man gennem en saadan stykkevis Lovgivning, som der her etableres gennem § 34, forhindrer, at man gaar videre ad den Vej, stopper for den Lovgivning, som jeg tror, der kunde trænges til. Jeg havde derfor egentlig øn-